

Prædiken til 4.s.e. påske

"Ikke lægge til og ikke trække fra", står der på forskellige gamle prædikestole rundt om i Danmark.

Det betyder, man skal forkynde Guds ord, og det gør man også, når man oversætter Biblen.

I gennem den seneste tid har Bibelselskabets 2020 oversættelse været under heftig kritik, fordi den både i Gammel, men særligt i Ny testamente har udeladt navnet Israel.

Grunden er angiver man, at man ikke skal forveksle det med staten Israel i dag, som ifølge Bibelselskabet åbenbart er så ugudelig en ting, så man vil forhindre danskere i dag i, i tankerne at forbinde Israel, som Jesus og Paulus taler om i Ny Testamente med det moderne Israel, som jøderne bor i i dag.

Mærkeligt for de vigtigste bibelske byer ligger jo i Israel og derfor er det da naturligt at forbinde de to ting, ja endog en hjælp, så man ser noget konkret og nutidigt for sig.

Jeg vil her ikke gå ind på Israel-Palæstina konflikten, som tydeligvis sender sine politiske rødder ind i oversættelsen af 2020 Bibelen på hverdagsdansk, men vise, hvordan det hele forplumres, når man vil "trække fra" i sin oversættelse.

I salme 124, som vi har hørt til i dag står der:

"Hvis ikke Herren havde været med os, det skal Israel sige, hvis ikke Herren havde været med os, dengang mennesker rejste sig imod os, da havde de slugt os i deres flammende vrede."

I 2020 oversættelsen står der:

"Hvis ikke Gud havde været med os, siger vi, hvis ikke Gud havde været med os da de fremmede angreb os, så havde de slugt os levende."

I den gamle oversættelse tænker man straks på israelitternes udfrielse af Ægypten og miraklet ved det Røde hav. Ved 2020 giver navnet Israel ikke mulighed for at skabe kontakt:

Gud frelser os fra fjender, tænk selv dit, men tænk ikke en konkret størrelse som Israel, der består af virkelige

jøder, der den dag i dag er omgivet af fjender, der vil sluge dem og har forsøgt.

Man trækker fra for at få en anden mening end den som oprindeligt var der, for der ligger en hel verden i navnet Israel, som jo er Guds udvalgte folk.

I kristendommen taler vi jo ikke om Gud, men netop om Israels Gud.

Man slører også at Jesus var sendt til Israel for at opfylde de gamle profetier og for at fylde dem med mere, end det de forventede, for Jesus er kommet for at gøre alting nyt.

Derfor er det også jøderne, Jesus taler til idagens evangelium, de jøder, der tror, han vil genoprette Davids Israel, som var gået under og nu var besat af romerne.

Men med udgangspunkt i det jordiske lader Guds søn jøderne se den virkelige sandhed, som sprænger rammerne for Det gamle Testamente: Abrahams børn skal ikke bare befries for romerne og have deres egen stat, nej, de skal blive virkelig frie.

Israel er ikke bare jøderne og det genoprettede Israel, men det er den sande kirke af alle mennesker, der tror, Kristus er Guds søn.

Herren, der som en røgsøjle gik foran israelitterne i ørkenen, han står foran dem nu som et menneske af kød og blod.

Klippen, Moses slog vand af, så israelitterne ikke døde af tørst i ørkenen, står foran dem og vil give dem af det vand, som giver evigt liv.

Guds søn vil dræbe døden ved at give sig hen som det offerlam, der i 2. Mosebog fik sit blod smurt på dørstolperne i Ægypten, så dødsenglen kunne gå forbi og Israels hus vandre ud i friheden.

Nu står han her foran israelitterne igen som et menneske og ophøjelsen, der skal gøre alting nyt er korsfæstelsen.

Fra historiens tåger og mytens lande, træder Guds frelse virkelig ind i historien som Jesus fra Nazareth, som er Faderens billede.

Har vi hørt og set ham, har vi hørt og set Gud den almægtige.

Og det tror jøderne på som står omkring Jesus i dagens tekst, men hvad de ikke forstår er, at slaveri ikke er noget materielt jordisk, men at være under syndens slaveri.

For syndens løn er døden. Slaven bliver ikke i huset for altid, det gør barnet, som ikke er slave.

Israels hus som den gamle pagt var sluttet med var af foreløbig karakter, der varede indtil Guds søn fornyede den.

Men den nye pagt, som Guds søn sluttede med mennesket, er af åndelig, evig art og standser ikke fordi jorden og universet går under.

Derfor blev man symbolsk neddykket og taget op tre gange ved dåben i ældre tid.

Det symboliserede overgangen fra det gamle liv, hvor vi var syndens og dødens slaver, til det nye, hvor vi blev brødre og søstre af Jesus og fik borgerskab i himmeriget hos vores himmelske far.

Tre gange for de tre dage Guds søn var i graven, tre gange for Fader, søn og Helligånd.

Som Paulus skriver om Guds søn i 2. Korintherbrev:

"og han døde for alle, for at de, der lever, ikke længere skal leve for sig selv, men for ham, der døde og opstod for dem."

Ved dåben til Jesu død og opstandelse bliver vi til en ny skabning, som overskrider de grænser, der fysisk er givet os fra vugge til grav.

I troen på, at Jesus fra Nazareth er Guds søn, er vi blevet forliget med Gud og kan leve et nyt liv, hvor vi tror, at vores onde handlinger og døden ikke længere er det sidste, der siges om os, fordi vi i Kristus en bodyguard, der tog de kugler, der var tiltænkt os, vi fik den ven, der af egen lomme, betalte bøderne, der gjorde vi ikke blev sat i fængsel, vi fik derfor et nyt liv.

Det gik ikke, som det ville være gået uden ham og det er sandt at Guds søn i dåben skænker os den frihed:

"Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie."

Amen .